

den milda suck, som kontorsgossen Henry utstöter, då han på sista sidan ser hjälten Bill draga »hene intill sig» — ty han var en romantisk yngling — ha en ansenlig mängd förvecklingar hunnit utspelas. De flesta av dem äro särdeles överraskande och en del roande — för den som överhuvud roas av Wodehouse. *H. W—r.*

Hcb. Skönlitteratur: nysvensk.

Böös, Martha. Bryt staven över mitt huvud. Sch. 1937. 233 s. 4: 75.

En kombinerad sanatorie- och äktenskapshistoria. Den rätt patetiska stilen kan ju förklaras av att det är en patient, som för pennan och berättar om sitt omaka äktenskap med en olidlig kvinna och sin kärlek till en annan. Emellertid får nog författarinnan själv ansvara för de alltför starka färger, varmed både onda och goda karaktärer målas. Bokens förtjänst är annars en stark intensitet. *E. L—m.*

Carlberg, Gösta. Bären varandras bördor. Roman. [1]—3. A. B. 1937. (37297) å 7: 50, inb. å 11: —.

Den gigantiska romanen, som i Bonniers jubileumspristävlan fick ett uppmärksammat första pris, har otvivelaktigt sin styrka i den ingående och med moderna psykologiska metoder arbetande analysen av hjälten barndomsliv. Hur den lille Göran gripes av en stark känsla av skuld och osäkerhet, hur han känner sin »skuldpuddel» växa under den oförstående moderns och den svage faderns lika oförsvarliga behandling av honom, är skildrad med oerhörd intensitet. Förf. är så hårt engagerad i sin hjältes upplevelser, att han tar parti med en nästan olidlig hätskhet mot de förfördelande parterna. Överhuvud är denna starkt personliga inställning typisk för Carlberg och går igen i hela den väldiga skildringen, som kastar sig över en massa spörsmål och skiftande miljöer. Emellertid är bokens omfång inte bara ett resultat av rikedom på stoff och intressen, det är lika mycket följden av en ordrikedom, som väl tålt vid en ansenlig reducering. Större bibliotek böra ha intresse av romanen. *E. L—m.*

Ekelöf, Gunnar. Köp den blindes sång. [Dikter.] A. B. 1938. 84 s. (38244) 4: 25.

Då det lär vara en del geniens enkla rätt att hugga sina uppslag och idéer var det passar dem, finns ju ingen orsak att förebrå Ekelöf hans tämligen påtagliga låneverksamhet från diverse samtida. Tvärtom — aldrig har hans talang framträtt så fördelaktigt som i dessa nya dikter, vilka övervägande besitta en såväl inre som yttre hållfasthet av säregen klang. Oaktat sin envist, fasthållna antydningsteknik har Ekelöf icke tidigare talat så tydligt, intensivt och allmängiltigt. Barndomssynerna »Minnas» inta sålunda ett hedersrum i tidens ymnigt kvällande memoarpoesi, och bättre elegier har väl bara Ekelund skrivit — på svenska förstås. I sanningens intresse må slutligen tilläggas, att icke allt hans skymningsdjupsinne tål dagsljus — och större doser av denna monotona kvinkande lyrik bli nog litet hårdsmälta. *E. M.*

Ferlin, Nils. Goggles. Dikter. A. B. 1938. 152 s. (38321) 4: 75.

Ferlins poetiska värld har åtminstone utseendet av ett puzzlespel, sönderslaget i hundratals småstycken, som det inte är lätt att lägga ihop till någon enhetlig bild. Somliga äro så nyckfullt splittrade, att man knappt ser vad de skola giva. Andra äro helt visst så hela som de böra vara, och i dem framträder skaldens eget ansikte med dess mask av skrattande eller ledsam clown. De kunna bli små konstverk med sin fräna livserfarenhet och sin osentimentala, stundom hjärtgripande ömhet under vardagliga eller galghumoristiska talesätt. Utan denna medkänsla med allehanda »små bröder» här i världen vore ej Ferlin den poet han är. Som så många andra illustrerar han att det är synd om människorna, men han gör det på sitt eget sätt. *F. V.*

Fridegård, Jan. Offer. Sch. 1937. 253 s. (37495) 5: 50.

Liksom i fråga om böckerna om Lars Hård skulle man vilja önska, att en så säker stilkonst användes på ett mera sympatiskt stoff och en mera sympatisk hjälte. Framför allt har man rätt att reagera mot den falskt sentimentala, socialt betonade mysticism, som här som annars mot slutet får suddas ut känslan av personligt ansvar och hederlig uppgörelse med sig själv. Huvudparten av författarens intresse ågnas en framkallad misslyckad abort. *E. L—m.*

Gillner, Sigrid. Maria. Roman. Lb. 1937. 277 s. 4: 75, inb. 6: 25.

Skildringen av Maria som liten flicka är både gripande och fängslande. Hennes hyggliga pappa är också trovärdigt tecknad, medan moderns porträtt förefaller alltför hätskt och onyanserat och